Odgoj djeteta kao vjerska obaveza

Ispravan odgoj djeteta nije samo obaveza društva i države, već je ova sveta duhovna dužnost neizbježna stroga vjerska i zakonska (šerijatska) obaveza, tj. farz. U navedenoj predaji Imam Sedždžad, a.s., upozorava očeve na njihovu obavezu u odgoju djece. Imam, a.s., moralni i vjerski odgoj djece smatra nedvojbenom obavezom očeva i podsjeća ih da je njegovanje pohvalnih osobina kao izvršavanje islamskog farza i donosi Božiju nagradu, a da je nepravilan odgoj poput napuštanja farza i činjenja grijeha, za šta slijedi Božija kazna.

Imam Sadik, a.s., je kazao: *"Dijete ima tri prava kod svoga oca: izbor (dobre) majke, nadijevanje lijepog imena i izuzetno zalaganje u njegovom odgoju."*[1]

Imam Sedždžad, a.s., je od Uzvišenog Gospodara molio da mu podari blagodat lijepog odgoja vlastite djece: *"Bože moj, pomozi mi u odgoju moje djece."*[2]

Koliko li je samo majki neznalica koje su svoju djecu od najranijeg doba odgojile da budu lošeg morala i ponašanja i tako ih unesrećile i upropastile cijeli njihov život! Koliko li je grješnih očeva i onih bez vjere, koji su bili nemarni u vjerskom i naučnom podučavanju svoje djece, koji su djecu vodili na skupove na kojima se griješi – gdje ih je radoznalo dječije oko gledalo kako griješe i rade ružne stvari, i koji su svoju nevinu djecu odgajali u okruženju grijeha. Neki očevi,

sa više drskosti, svoju djecu su čak i navraćali na grijeh. Prije petnaestak godina, pred kraj noći, stajao sam na autobuskoj stanici čekajući auto. Među drugim putnicima, koji su također čekali, bio je čovjek koji je za ruku držao šestogodišnjeg dječaka. Dječaku je pozlilo i počeo je povraćati kraj puta. Neko od putnika je upitao: "Od čega ti je dječak bolestan?" On dogovori: "Nije on bolestan, već sam ga noćas vodio na pijanku kod prijatelja, pa je i on pio." Koja je izdaja gora od toga da otac svome šestogodišnjem djetetu dadne da pije alkohol i da ga od djetinjstva unesreći? Zar ovakav otac ne bi trebao biti kažnjen? I zar ga ovo dijete ne treba proklinjati?

Poslanik, s.a.v.a., je rekao: *"O Ali, Allah je prokleo roditelje koji svoje dijete odgoje tako da im bude neposlušno."*[3]

Očevi i majke čistih srca i sa imanom, koji poštuju nebeska učenja, koji djeluju ispravno i pošteno, u stanju su da odgoje dostojnu, vrijednu i čestitu djecu koja će se, kao i oni, oslanjati na Uzvišenu Istinu.

Božija pomoć

Posao majke nije poput umjetnika, slikara, koji ljepotu pretače na svoje slikarsko platno. Njen posao ne liči ni na posao kamenoresca koji kleše i gravira mermerno kamenje. Ona nije ni poput spisateljice koja svoje čiste misli pretače u literaturu. Ona je dužna, uz pomoć Uzvišenog, u ljudskoj duši omogućiti pojavu Božijeg očitovanja. U ovim riječima istaknuto mjesto zauzimaju riječi "uz Božiju pomoć", jer majka, u trenucima kada uvidi vlastitu nemoć, uglavnom osjeća potrebu da se osloni na snagu koja nadilazi njenu moć. Kumule Su u svojoj knjizi raspravlja o majci koja odražava pravi uzor i model majčinstva. Ovaj profesor pedagogije dao se na istraživanje pripremajući materijal za 4. kongres o problematici braka. Pritom se susreo sa majkom koja je poslije smrti muža uspjela savršeno odgojiti svoje desetero djece. Profesor je sa ovom ženom izmijenio nekoliko pitanja i odgovora. Ona je u odgovorima iskazala svoju okrenutost Bogu, dovama i molitvama. I na koncu, činjenicu da sav svoj odgojni uspjeh duguje čvrstoj vjeri i nadi u Boga. Na kraju ju je profesor upitao:

"Pa šta si ti onda činila za svoju djecu?"

"Ništa drugo nisam učinila, samo sam radila na sebi, a Uzvišeni je radio na njima."

Tako se ova žena, pod uticajem vjere i uvjerenja, pozabavila usavršavanjem same sebe i dok se biće korak po korak kretalo ka savršenstvu i spoznaji, ona je postala besprijekorna odgajateljica ukrašena osobinama i snagama potrebnim za obavljanje te važne dužnosti. Ova žena se, ovim svojom pohvalnom metodom, svrstala među osobe koje sarađuju sa Uzvišenim radi omogućavanja Njegovog očitovanja u ljudskoj duši i ona je time svome imenu osigurala mjesto

među istaknutim ličnostima.[4]

---

[1] Tuhafu-l-‘ukul, str. 322.

[2]Sahife Sedždžadijje,dova Imama za njegovu djecu.

[3] Vesail, sv. 5., str. 115.

.[4] Ma ve farzandane ma, str. 18